

ХЕНРИ КАТНЪР САМО НЕПРИЯТНОСТИ

Част 0 от „Хогбените“

Превод от английски: [Неизвестен], 1974

chitanka.info

Нашият Ламуел има три крака и ние го нарекохме Неотразимия. Когато започна войната между Севера и Юга, Ламуел беше вече поотрасъл и му се налагаше да крие допълнителния си крак между плешките, за да не възбужда подозрения и клюки. Кракът под дрехите на гърба му го правеше подобен на камила, понякога този крак потръпваше от умора и го удряше по гръбнака, обаче всичко това не тревожеше кой знае колко Ламуел. Важното е, че го приемаха за обикновено двуного. И той беше щастлив.

Ние, Хогбените, на времето нерядко сме попадали в неприятности. Сега нещата се усложниха поради безотговорността на Неотразимия. Към всичко той се отнасяше безгрижно.

С Ламуел не бяхме се виждали около шестдесет години. Той живееше в планините на Юга, а цялото наше семейство в Северен Кентъки. Първоначално решихме да стигнем до него по въздуха. Но когато долетяхме до Пайпървил, долу на земята кучетата се разляха страшно, жителите изскочиха на улицата и се завзираха в небето. Бяхме принудени да се върнем. Татковият татко каза, че ще ни се наложи да отидем на гости на роднината по обикновения начин, както всички хора. Не обичам да пътешествувам нито по суша, нито по море. Когато през 1620 година плувахме за Плимут Рок, щях да си избълвам душата. Много по-приятно е да се лети! С дядо обаче ние никога не спорим — татковият татко е за нас глава на семейството.

Татковият татко взе отнякъде под наем камион и в него се побраха всички вехтории. Вярно е, че първоначално не се намери място за бебо — той тежеше около триста фунта и коритото, в което го бяха поставили, заемаше чудовищно много място. Но затова пък с дядо мина без разпавии: поставихме го в стар чувал от юта и го пъгнахме под седалката. Товаренето, разбира се, легна на моя гръб. Татко се натряска с пшеничена ракия и през цялото време подскачаше на главата си и пееше: „Планетата се върти с главата надолу, с главата надолу...“ А чичо въобще не искаше да тръгва. Той се навря под яслите в обора и каза, че потъва за десет години в летаргия.

— И защо не ви се стои в къщи? — мърмореше той. — Половин хилядолетие вие всяка година през пролетта тръгвате да се мотаєте нанякъде! Не, стига, аз повече не съм ви компания...

Така и тръгнахме без него.

Когато нашите се преселили в Кентъки, разказваха ми те, мястото било голо и се наложило здравата да се изпотят, докато се настанят. Неотразимия обаче не искал да се мъчи с издигането на къщата и отлетял на юг. Там той си заживял тих сънлив живот, събуждайки се веднъж на година-две, за да може да се напие както трябва. Само тогава с него можела да се установи мозъчна връзка.

Оказа се, че Ламуел се е настанил в една разрушена мелница в планините над Пайпървил. Когато се приближихме, първото нещо, което видяхме, бяха Ламуеловите бакенбарди на балкона. Самият Неотразим хъркаше в разпаднало се кресло — очевидно сънят му е бил приятен и той не беше се събудил, когато е паднал. Ние не се заехме да разбуждаме Ламуел. С общи усилия домъкнахме коритото в къщата, а след това татко и татковият татко разтовариха напитките.

Изобщо всички потънахме до гуша в грижи — в къщата не се намери нито една троха. Нашият Неотразим беше счупил всички рекорди на сибаритство: дори топла храна не беше си готвил. Беше се изхитрил да хипнотизира енотите, обитаващи околните гори, и те сами се появяваха пред него за обед. И докъде може да доведе мързелът един човек! Енотите си служат доста ловко с лапичките и Ламуел ги заставил да кладат огън и сами да се изпичат в него. Интересно е дали той е одирал зверчетата? А когато на Неотразимия му се приисквало да пие, той — срамно е да се каже! — събирал над главата си облак и създавал дъжд направо над устата си.

Впрочем сега не ни беше до Ламуел. Мама разпределяше вещите, татко беше залепнал за гърнето с пшеничената, а на мен отново ми се наложи да мъкна на гръб тежести. Всичко това беше само половин беда, защото в мелницата не се оказа никакъв електрически генератор!

А нашето бебе не можеше да живее без електричество, а и татковият татко го пиеше като камила. Неотразимия, разбира се, не беше си мръднал пръста да поддържа водата във вира на необходимото ниво и вместо река по изсъхналото корито течеше тънка струйка. Ние с мама трябваше да си напрегнем здравата мозъците, преди да направим в курника печка.

Истинските неприятности обаче започнаха, след като за нашето пристигане надушиха местните власти.

В един прекрасен ден, когато мама переше на двора, се появи един гаден тип и се изненада страшно, като ни видя (аз в този момент също бях излязъл от къщата).

— Хубав ден е днес — каза мама. — Не искате ли да си пийнете, господине?

Непознатият отговори, че няма нищо против, и аз му гребнах с черпака от нашата пшеничена. От първата глътка той едва не се задуши, след това благодари и допи, обаче не поиска да повтори, а каза, че ако сме така гостоприемни, по-добре да му дадем нажежен гвоздей и той с удоволствие ще го погълне.

— Скоро ли пристигнахте? — запита той.

— Да — отвърна мама — На гости на роднината.

Гадният погледна към балкона, където се виждаше Неотразимия, спящ каменен сън:

— Че той според вас жив ли е?

— Бъдете сигурни — отвърна мама, — като кукуряк.

— Ние мислехме, че отдавна е умрял — каза той. — Дори избирателен данък не вземахме от него. Сега се надявам, че вие ще плащате, щом сте се настанили тук. Колко души сте?

— Шест души.

— Всички ли са пълнолетни?

— Ами ние сме значи татко, този — Сонк, и бебето...

— На колко е детето?

— Той е съвсем мъничък, още няма четиристотин, нали, мамо?
— намесих се аз.

Но мама ми залепи една плесница и ми нареди да не прекъсвам по-старите. Гадният посочи с пръст към мен и каза, че не е в състояние да определи възрастта ми, и аз бях готов да потъна в земята, защото бях объркал сметката още по времето на Кромуел и сега сам не знаех на колко съм години. В края на краищата гадният реши да вземе избирателен данък от всички с изключение на бебо.

— Но това още не е най-главното — каза той, отбелязвайки нещо в своя бележник. — Вие трябва правилно да гласувате. В Пайпървил ние имаме един бос — Ели Хънди, и неговата организация работи като часовник... От всички ви общо двадесет долара.

Мама ме изпрати да потърся пари. Но у татковия татко се оказа само един денарий и той каза, че го е измъкнал от някой си Юлий

Цезар и денарият му е скъп като сувенир. Татко беше изпразнил гърнето с пшеничената и от него нищо не получих, а в бебо се намериха всичко на всичко три долара. В джобовете на Неотразимия открих само едно гнездо на скворец и в него две яйца.

— Нищо, сутринта е по-мъдра от вечерта — казах аз и запитах гадния: — А злато не вземате ли, мистер?

Мама отново ми залепи плесница, а гадният страшно се развесели и каза, че злато ще бъде още по-добре. Накрая той излезе и се насочи към гората и изведнъж затича така, че чак стъпалата му се виждаха: насреща му беше излязъл енот със снопче вейки в лапите си за огън. Значи нашият Ламуел беше огладнял.

Започнах да търся метални отпадъци, за да ги превърна за утре в злато, но на другия ден ние бяхме вече зад решетките.

Всички можехме да четем от разстояние мислите на обикновените хора и предварително научихме за арестуването, но не предприехме нищо. Татковият татко събра всички ни, освен бебо и Неотразимия, на тавана и обясни, че трябва да пазим в тайна нашите способности и да не възбуждаме подозрението на местните жители.

По време на неговата реч аз се загледах в паяжината в кюшето, но татковият татко застави очните ми ябълки да се обърнат към него и след това продължи:

— Срам ме е за тукашните мошеници, но за нас е по-добре да не им пречим. Сега инквизиция няма и нищо не заплашва здравето ни.

— Може би е по-добре да скрием печката? — се готвех да попитам аз, но получих от мама поредната плесница, защото прекъсвам по-старите.

— Само по-лошо ще стане — поясни тя между другото. — Сутринта тук се въртяха агенти от Пайпървил и огледаха всичко.

— Направихте ли пещера под къщата? — запита татковият татко. — Чудесно. Ще ни скриете с бебо в пещерата, а самите вие ще отидете. — И добави със старинна превзетост, която той обичаше: — Колко жалка е съдбата на човека, заседял се на този грешен свят и доживял до мрака на времето, осветявано само от слънцето на долара. Нека парите да задавят гърлото на мошениците... Остави, Сонк, аз го казах просто така, не ги карай да гълтат долари. Да се помъчим, деца, да не привличаме много вниманието върху себе си. Някак си ще се измъкнем.

Татковият татко и бебо се вмъкнаха в пещерата, а всички нас ни арестуваха и изпратиха в Пайпървил, където ни поставиха в сграда с множество клетки, приличаща на птичарник. Хъркащия Неотразим също измъкнаха, но той не се разбуди.

В птичарника-затвор татко използва своя любим трик и се изхитри да се напие. Трябва да ви кажа, че това не беше трик и даже не и фокус, а истинска магия. Татко сам не можеше да го обясни както трябва и се объркваше в някакви дяволии. Той разправяше например, че алкохолът се превръща в тялото на човека в захар. Но как се превръща в тялото в захар, ако попада не в тялото, а в корема? Тук без магия не можеш да минеш. Нещо повече, татко също твърди, че се е научил с помощта на ферменти да превръща захарта в кръвта си обратно в алкохол и да бъде пийнал колкото му се иска. Очевидно е, че тези негови приятели-ферменти са истински магьосници! Вярно е, че той по-често предпочита естественото пиене, но номерата на магьосниците-ферменти често ме объркват...

От затвора мене ме заведоха в някакво помещение, напълнено с хора, предложиха ми стол и започнаха да ме разпитват. Направих се на глупак и започнах да твърдя, че нищо не зная. Изведнъж обаче един субект съобщи:

— Тези горяни са абсолютно първобитни хора, обаче в кокошарника им има уранов реактор! Разбира се, те не са могли да го построят сами!

Публиката я хвана истински тетанус.

След това те започнаха да ми досаждат с въпроси, но не постигнаха нищо и ме отведоха обратно в килията.

Леглото ми гъмжеше от дървеници. За да ги изтрепя, пуснах от очите си особени лъчи и едва тогава забелязах един простичък човечец с възпалени и небръснати бузи, който се разбуждаше на горния нар. Той изумено ме загледа, като бързо мигаше.

— Във всякакви затвори съм гнил и с какви ли не съм скучал в един ковчег, но с дявола за пръв път съм в една дупка. Наричат ме Амбрустер, Стинки Амбрустер и лежа за скитничество. А ти за какво, приятелю? Джебчийствувал си души за луди пари?

— Драго ми е да се запознаем — казах аз. — Вие сигурно сте страшно образован човек, защото толкова изискани изрази не съм

чувал още от никого... Домъкнаха ни тук без всякакви обяснения, дигнаха всички, дори заспалия Ламуел и пийналия татко.

— Аз също с удоволствие бих му ударил някоя и друга чашка — забеляза мистер Амбрустер и се почеса по брадата. — Може би тогава очите ми няма да отиват на челото, като гледам как ходиш, без краката ти да докосват пода.

Наистина, аз бях малко смутен от разпита и се бях позабравил. Излиза, че пред очите на странични хора се правя на глупак. Започнах горещо да се извинявам.

— Нищо, нищо, аз отдавна чаках всичко това — замърмори мистер Амбрустер и се почеса по четината на бузите. — Поживях, поскитах за свое удоволствие и ето че акълът започна да ме оставя... Защо обаче арестуваха всички ви?

— Те казват, че заради реактора, където ние разцепваме уран, но това са глупости. Защо да цепя уран? Виж, трески да цепиш е нещо друго...

— Дай им този реактор, иначе няма да се отървеш. Тук се прави голяма политическа игра — след една седмица ще има избори. Бяха започнали да подхвърлят за реформи, но старият Хенди им запуши гърлата.

— Всичко това е много интересно, но ние трябва по-скоро да се приберем в къщи.

— А къде живеете?

Казах и мистер Амбрустер се замисли:

— Сигурно вашата къща е на тази рекичка, тоест ручей... На Голямата мечка?

— Там даже няма ручей, а ручейче.

— Хенди го нарича реката Голяма мечка! — разсмя се мистер Амбрустер. — С това име той изкара куп пари! Този ручей вече от петдесет години е пресъхнал, но преди десет години Хенди построи на него язовир по-долу от вашата мелница и лапна тлъста хапка. Язовирът така се и казва: язовир „Хенди“.

— Нима той е успял да обърне язовира в пари?

— Аха, дори сам дяволът не може да направи такова нещо. А Хенди може. Той има в ръцете си вестниците, а това се равнява на отворена банкова сметка, хи-хи! Хенди взе, че прокара кредит за строителството... Изглежда, че идват за нас.

Влезе човек с връзка ключове и изведе мистер Амбрустер. Скоро дойдоха и за мене. Озовах се в голяма ярко осветена стая, в която бяха татко и мама, и Неотразимия, и мистер Амбрустер, и още някакви високи момчета с пистолети. Освен тях там беше и един мършав сбръчкан малчуган с гол череп и подлички очи. Всички се вслушваха в думите на този плешивец и го наричаха мистер Хенди.

— Малкият според мен е доста глупав — заговори мистер Амбрустер, когато влязох. — Дори да е направил нещо лошо, то не е нарочно.

Обаче му извикаха нещо и го тряснаха по главата, а този мистер Хенди погледна от ъгъла към мене като змия и запита:

— Кой ви помага, малкия? Кой е направил атомната централа в сайванта? Отговаряй истината или ще ти бъде причинена болка.

Така го погледнах, че веднага и мене ме тряснаха по темето. Виж ги ти глупаците, те не знаят колко е яка главата на Хогбените. Диваците са се опитвали с каменни брадви да ми разцепят главата и цялото племе се умори толкова, че нямаха сили да гъкнат, когато започнах да ги давя. Моят съсед по килия обаче започна да се вълнува.

— Чуйте, мистер Хенди... Разбира се, на мене ми е ясно каква грандиозна сензация ще бъде, ако вие се доберете до това, кой е измайсторил реактора, само че вие и без това ще победите на изборите. А ако изведнъж се окаже, че там няма никакъв реактор?

— Аз зная кой го е построил — каза мистер Хенди. — Избягалите престъпници или предателите-физици. Няма да се успокоя, докато не намеря виновниците!

— Охо, значи ви е нужен шум из цяла Америка — каза мистер Амбрустер. — Вероятно се прицелвате за губернатор или сенатор, или дори за самата върхушка?

— Малкият разказа ли ти нещо? — запита мистер Хенди.

Мистер Амбрустер каза, че нищо не съм говорил. Тогава те се заеха с Ламуел, но само си загубиха времето. Нашият Неотразим обичаше и умееше да спи. Към това при неговия мързел той не си даваше труд да диша по време на сън и хората на мистер Хенди даже започнаха да се съмняват дали той е жив.

През това време татко успя да се свърже със своите приятели-ферменти и от него също не можеше да получат нещо. Те се опитаха да

го вразумят с парче маркуч, но в отговор на ударите той само глупаво се хилеше и мене ме беше ужасно срам.

В замяна на това те не посмяха и с пръст да бутнат мама. А ако някой се приближеше към нея, тя приbledняваше цялата, покриваше се с пот, трепваше и нахалникът отлиташе встрани, сякаш от силен удар. Помня, че веднъж един доктор каза, че ужким в нейния организъм има орган като ултразвуков лазер. Но това са лъжи и учено дърдорене! Мама просто изпускаше свистене, което никой не чуваше, и го насочваше към целта, както ловецът се прицелва в окоето на катеричка. Аз също мога така.

Накрая мистер Хенди нареди да ни отправят обратно в затвора, като заплаши, че ще се заеме с нас сериозно. Неотразимия извлякоха, а останалите разведоха по килиите.

Мистер Амбрустер стенеше върху наровеите. Малката лампичка осветяваше главата му и цицината на нея. Наложих се да му облъча главата с невидими лъчи, действащи като компрес (не ми е ясно какви са тези лъчи, но аз мога и тях да изпускам от очите си). Цицината изчезна и мистер Амбрустер престана да стене.

— Ех, загази ти, Сонк — проговори той (още преди бях му казал името си). — Хенди има планове, хи-хи-хи! Той вече държи за юздата Пайпървил, сега иска да вземе в ръцете си щата или дори цялата страна... А за целта най-напред му е необходимо да погърми из цяла Америка. Заедно с това ще върже в кърпа и преизбирането си за кмет, макар че градът вече е в малкия му джоб... А може би вие там наистина сте имали реактор?

Аз ококорих очи.

— Хенди е сигурен в това сто процента — продължаваше мистер Амбрустер. — Той изпратил физици и аз чух с ушите си как те му докладваха за открития у вас уран-235 и за графитовите пръти. Съветвам те да им кажеш кой ви е помагал. Иначе ще те натъпчат с лекарства, от които ще започнеш да казваш истината.

В отговор обаче аз посъветвах мистер Амбрустер да се наспи — мен вече ме викаше татковият татко. Вслушвах се в неговия глас, звучащ в мозъка ми, но го прекъсваше татко, който беше успял да се натряска.

— Хайде, синчето ми, пийни си, накваси си гърлото — веселеше се татко.

— Млъкни, нещастна бубулечко! — строго го прекъсна татковият татко. — Спри да дрънкаш и се изключи. Сонк!

— Да, татков татко.

— Трябва да обмислим плана за действие...

— И все пак, защо да не се напиеш? — не преставаше татко.

— Стига, татко! — не издържах аз. — Имай уважение към по-старите, към баща си. И после как ще ми дадеш да се напия, след като сме в различни килии?!

— Много просто: ще свържа нашите жили, по които тече кръвта, в един затворен кръг и ще препомпя образувания в мен алкохол в тебе. В науката това се нарича телепатична трансфузия. Гледай!

Пред мисления ми поглед възникна изпратената от татко схема. Наистина всичко беше много просто. Просто за Хогбените, разбира се. Но аз се ядосах още повече.

— Не карай, татко, твоя любящ те син да губи и последното си уважение към своя родител и да го нарича стар пън. Не се фукай с тези сегашни думички, тъй като знаая, че ти никога не си държал в ръцете си книга, а просто четеш чужди мисли и улавяш връхчетата им.

— А ти си пийни, пийни си! — настояваше той.

— Кражба на мъдрост направо от чужди глави — изсмя се таткото на баща ми. — Аз също правех това някога. Освен това мога бързо да изпраскам в кръвта си възбудител на мигрена и да ти го подхвърля, бездънна бъчво!... Сега, Сонк, твоят беладжия баща няма да ни прекъсва.

— Слушам те — отвърнах аз. — Как е при вас?

— Настанихме се отлично.

— А бебо?

— Той също. Но, Сонк, ти ще трябва да се потрудиш. Оказва се, че всички наши сегашни беди са от печката, или... как сега я наричат?... от ядрения реактор.

— Аз също се досетих.

— Кой би могъл да се сети, че те ще разберат нашата печка? От тези печки се ползуваха още във времената на моя дядо, аз се научих от него да ги правя. От тези ядрени печки и самите ние, Хогбените, сме се получили, защото в тях... как се нарича това сега?... Тук, в Пайпървил, има учени хора, ще поровя в главите им...

— При моите деди — след известно време продължи татковият татко — хората се научили да разцепват атома. Появила се радиацията, тя въздействувала на гените и в резултат на доминантни мутации се получило нашето семейство. Всички Хогбени са мутанти.

— За това ми се струва, че още Роджър Бейкър ни разправяше.

— Аха! Но той беше наш приятел и пред други не се отпускате за нас. Ако през неговото време хората биха научили за нашите способности, то биха се постарали да ни изгорят. Дори и сега за нас не е безопасно да се появяваме пред хората... След време, разбира се, ние ще предприемем нещо в това отношение...

— Зная — прекъснах го аз (ние Хогбените, нямаме тайни един от друг).

— А сега с нас се случи инцидент. Хората отново се научиха да разцепват атома и се досетиха каква печка всъщност сме направили в курника. Тя трябва да се унищожи, за да ни оставят. Бебето и аз обаче без електричество не можем да минем и ще се наложи да го получаваме не от ядрена печка, а по много по-сложен път. Ето какво ще направиш ти...

Скоро се залових за работа. Имам способност да обръщам очите си така, че същността на нещата става видима. Поглеждам например към прозоречната решетка и виждам, че тя цялата се състои от мънички смешни парченца, които се тресат, безсмислено тъпчат на едно място и въобще се суетят като вярващи, събиращи се за неделната църковна служба. Сега чувам, че те се наричат атоми. Като приспах предварително мистер Амбрустер, започнах да строя от атоми, като от тухли, необходимите ми комбинации. Първоначално сбърках наистина и превърнах желязната решетка в златна, но веднага се поправих и я разтворих във въздуха. Озовавайки се вън, аз прогоних атомите на старите им места и на прозореца отново се появи решетка.

Моята килия се намираще на седмия етаж на сградата, половината от която заемаше кметството, а другата — затворът. Вече беше тъмно и отлетях незабелязано. Залепих се за мен бухал прогоних с една плюнка.

Атомната печка се охраняваше от стража с фенери, та се наложи да застина над тях и да правя всичко от разстояние. Най-напред изпарих черните неща — графита, както ги кръсти мистер Амбрустер. След това се заех с дървата или според неговите думи, с уран-235, като

го обърнах в олово, а оловото — в прах, която бързо бе издухана от вятъра.

Като свърших с реактора, отлетях до извора на ручея. Водата се стичаше по дъното му на тънка струйка, в планините също беше сухо, а татковият татко каза, че ни е необходимо високо ниво. Точно в този момент той ми съобщи, че малкият скимти. Трябваше, разбира се, най-напред да намеря сигурен източник на енергия и чак тогава да чупя печката. Оставаше само едно — дъжд.

Преди това обаче отлетях до мелницата, създадох и монтирах електрогенератор.

Като се издигнах в облаците, започнах да изстудявам един от тях: разрази се буря и се изсипа порой. В подножието на планината ручеят обаче беше както и преди сух. След кратки търсения открих провал в дъното на ручея. Ето защо цели петдесет години тук не е можело дори врабче да се напие с вода!

Бързо запълних дупката. За всеки случай намерих няколко подземни извора и ги изведох на повърхността, а след това отлетях на мелницата.

Дъждът се лееше като из ведро и си помислих, че стражата очевидно е отишла да се суши. Но татковият татко каза, че когато малкият заскимтял, те си запушили ушите с пръсти и с вопли се разбягали кой където види. Той ми нареди да разгледам мелничното колело. Имаше нужда от малка поправка, а и дървото за няколко века беше станало като байцвано. Ех, хитро нещо беше това колело! Водата в ручея все прииждаше, а колелото се въртеше като лудо! Едно време са умеели да строят! Но татковият татко каза, че аз още не съм видял Апиевия път, направен от древните римляни — паважът и досега бил като нов.

Като настаних него и малкия като птички в гнездо, отлетях в Пайпървил. Съмваше се и сега за мен се залепи един гълъб. Наложих се и него да наплюя, защото иначе двамата биха ни забелязали.

В затвора-кметство по всички етажи търчаха служители с объркани физиономии. А мама ми съобщи, като се направили невидими, те с татко и Ламуел се събрали да се посъвещават в голямата килия на края на затворническия блок. Ах, забравих да кажа, че аз също се направих невидим, когато надзърнах в моята камера да видя дали не се е събудил мистър Амбрустер.

— Татковият татко ни съобщи, че всичко е наред — каза мама. — Изглежда, че вече можем да си отиваме в къщи. Силен ли е дъждът?

— Пороен, както се полага. Те какво се суетят тука?

— Не могат да разберат къде сме се дянали и къде си ти. Ще отлетим до мелницата, когато се разотидат надзирателите.

— Всичко е направено, както нареди татковият татко, — започнах да разказвам аз, но изведнъж на другия край на коридора се разнесоха изумени възгласи.

След това към решетката на вратата на нашата килия се приближи огромен тлъст енот със снопче клонки, седна на задните си лапички и започна да приготвява огън. Очичките на зверчето бяха удивени. Изглежда, че нашият Неотразим го е хипнотизирал, без да се събужда.

Пред решетката се събраха група любопитни, но, разбира се, те гледаха не нас — ние си оставахме невидими — а енота. На мене вече ми се беше случвало да видя как енот запалва огън, но ми се искаше да видя дали Неотразимият не ги заставя сами да си одират кожата. Обаче тъкмо енотът се приготви да си одере козината, един от полицаите го награби с чанта и го отнесе.

Около това време се развидели съвсем. Отнякъде се разнесоха крясъци, а след това се завайка глас, който ми се стори познат.

— Мамо — казах аз, — трябва да видя какво правят с бедния мистър Амбрустер.

— Не, не, време е да измъкнем малкия и дядо от пещерата! — нареди тя. — Казваш, че мелничното колело се върти?

— И то как! Електричеството сега е достатъчно.

Мама напипа до себе си татко и го сръга:

— Ставай, живо!

— Може би първо ще си пийнем? — хлъцна татко, обаче мама го изправи на крака и каза, че е достатъчно пил и трябва да бързаме за къщи.

В това време аз унищожих решетката на прозореца. Макар дъждът да не беше още престанал, мама каза, че не сме от захар и няма да се стопим. Те с татко подхванаха хъркащия Неотразим под мишниците и полетяха. И тримата останаха невидими, тъй като пред затвора-кметство, кой знае защо, беше се събрала грамадна тълпа.

— Марш след нас! — ми извика мама. — Иначе ще те набия!

— Сега! — отвърнах аз, но останах.

Оказа се, че мистер Амбрустер отново е отведен на разпит в залата. До прозореца пак стоеше мистер Хенди и пробиваше беднягата със змийските си очички. Два типа бяха запретнали ръкава на мистер Амбрустер и се готвеха да му пробият ръката с нещо стъклено, имащо тънък крайник. Ах, типове! Излязох от състоянието на невидимост и им извиках:

— Да не сте посмели да пипнете този човек!

В отговор някой закрещя:

— Хогбеното пале, дръжте го!

Позволих им да ме хванат и се озовах натиснат в креслото. На мене също ми запретнаха ръкава.

— С него няма какво да се церемоните и му инжектирайте серума на истината — хищно се усмихна в лицето ми мистер Хенди, — сега този скитник нищо няма да скрие.

Те бяха обработили порядъчно мистер Амбрустер, но той си стоеше на своето и дърдореше:

— Не зная къде се е дянал Сонк. Ако знаех, бих казал. Не зная къде...

С удар по главата го заставиха да млъкне и мистер Хенди, почти допирайки носа си до моя, изсъска:

— Сега ще научим откъде имате ядрен реактор! Едно убождане и за секунда езикът ти ще се развърже. Разбра ли?

Веднага в ръката ми вкараха острия край на стъкленото нещо и ми впръскаха серума. Но той ми подействува като гъделичкане и аз все отговарях, че нищо не зная. Тогава Хенди заповяда да ми направят още една инжекция, но аз си твърдях своето, макар да ме беше гъдел повече.

Внезапно някой изтича в стаята и закрещя:

— Язовирът рухна! Отнесен е язовирът, Хенди! Половината ферми в южната долина са под водата!

Мистер Хенди отскочи като ужилен и извика:

— Бълнувате! Това е невъзможно! В реката Голяма мечка сто години не е имало вода!

След няколко мига обаче всички се струпаха на купчина и си зашепнаха за някакви образци от почвата и за митинга пред парадната стълба.

— Да бяхте ги успокоили, мистер Хенди — посъветва някой. — Те просто кипят. Все пак нивите им са под водата...

— Ще поговоря с тях и ще уредя всичко, още повече, че още нищо сериозно не е известно, а изборите са след една седмица.

И мистер Хенди изчезна през вратата. Останалите се хвърлиха след него. Тогава станах и започнах да се чеша — сърбеше ме цялата кожа много. Ех, почакай, мистер Хенди, започвам да се ядосвам!

— Хайде да избягаме — предложи мистер Амбрустер. — Друг подобен случай няма да ни падне.

Като се измъкнахме през задния вход, обиколихме сградата и пред фасадата видяхме огромна тълпа. На върха на парадната стълба стоеше мистер Хенди, а към него се приближаваше висок широкоплещест младеж. В ръката на младежа имаше солиден каменен къс.

— Не зная такива язовири, които да нямат граница на здравината — възвести мистер Хенди.

Но младежът разтърси камъка над главата си и изрева:

— А какво е лош бетон, знаеш ли? Там има само пясък! Стена от такъв бетон може да се размие с един галон вода!

— Отвратително, долно! — затресе глава мистер Хенди. — Възмущавам се заедно с вас и уверявам всички, че от страна на властите договорът се е изпълнявал добросъвестно. И ако компанията „Аякс“ е вкарала некондиционирани материали, ние ще ѝ дадем да разбере!

А мен вече ме сърбеше цялото тяло и вече не можех да търпя. Трябваше да направя нещо.

Здравенякът с парчето бетон направи крачка назад, насочи пръст към мистер Хенди и запита:

— А знаеш ли, че според приказките в компанията „Аякс“ ти също командуваш?

Мистер Хенди отвори уста, след това я затвори, разтърси се и изведнъж каза:

— Да, „Аякс“ ми принадлежи.

Трябваше да чуете какъв рев нададе тълпата! А младежът едва не се задуши от възмущение.

— И ти признаваш това открито? Значи ти си знаел от какъв боклук е построен язовирът? Кажете, колко задигна?

— Единадесет хиляди долара — смирено призна мистер Хенди.
— Останалото отиде за шерифа, членовете на градската управа и...

Но побеснялата тълпа се хвърли нагоре по стълбата и ние не чухме от мистер Хенди повече нито дума.

— Гледай, гледай! За първи път в живота си виждам такива чудеса — каза мистер Амбрустер. — Какво му стана на Хенди, Сонк? Дали не е мръднал?... Да го вземат дяволите него, но сегашната администрация ще я прогонят, ще дадат пътя на всички мошеници и в Пайпървил ще си заживеем райски... Стига само да не тръгна на юг. През зимата винаги се прехвърлям по-близо до слънцето... Ама днес наистина е ден на чудесата: кой знае откъде в джоба ми са се появили няколко монети! Да идем да пийнем по този случай.

— Благодаря ви, но мама ще почне да се безпокои — отвърнах аз. — Значи според вас, мистер Амбрустер, в Пайпървил всичко ще си тръгне мирно и тихо?

— Ами как няма... Само ми се струва, че е необходимо малко време. Гледай, старият Хенди го влачат към затвора. Който копае гроб... Не, ние сме длъжни да отпразнуваме това, Сонк! Къде пък изчезна?

А аз отново се бях направил невидим. Сърбежът ми премина и аз отлетях към къщи да тегля кабели. Водата скоро спадна, но благодарение на запушената дупка и отворените към повърхността извори ние бяхме осигурени с енергия.

От този момент заживяхме мирен живот. Мирният живот и безопасността за нас, Хогбените, е над всичко.

Татковият татко казваше след това, че сме организирали хубаво наводнение, макар да било по-малко от това, за което му разказвал неговият татков татко. В Атлантида по времето на прататкото на татко ми също умеели да строят атомни печки. Но тези атланти били истински дръвници — изкопали цели планини уран и всичко хвъркнало нагоре на парчета и работата свършила със световен потоп. Прататкото на татко едва се измъкнал здрав и читав. Атлантида потънала и за нея никой сега не си спомня.

Макар мистер Хенди да го пъхнаха в затвора, никой не можа да измъкне от него защо стана толкова откровен пред народа. Казват, че получил умопомрачение. Но аз си зная в какво се състои работата.

Помните ли за магьосническият трик на моя татко: телепатичната трансфузия на алкохола от неговата кръв в моята? И така, когато сърбежът ме скъсваше, след като ме инжектираха със серума на истината, взех, че направих този татков трик с мистър Хенди. Той започна да тряска голата истина, а моят сърбеж сякаш с ръка ми го магнаха.

Такива мръсници само с магия можеш да ги накараш да кажат истината.

Публикувано в списане „Наука и техника“, брой 8-9/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.